

REJSGODT

POPULÆR REJSE!
SYDFRANKRIG - PROVENCE - SYDSCHWEIZ
 Det bedste af Sydfrankrig og Sydschweiz i een og samme rejse. Oplev bl.a. Monaco, Cannes, Nice, Route Napoleon, Rivieraen og Lugano-søen. Flot natur og dejligt klima. Gode hoteller med ½-pension, 4-stjernet bus med ekstra god benplads og aircondition! 10 dg fra kun kr. **5.198**
 Afrejse: 28.4+19.5+9.6+23.6+7.7+17.7+4.8+18.8+1.9+15.9.
Gislev www.gislev-rejser.dk
 Søndag kl. 10-13: Gislev 6229 1210. Odense 6612 4462 - Svb. 6221 5767

I 1993 var **Mozambique** verdens fattigste land. Det faktum kan stadig duftes, mærkes og ses i den ramponerede hovedstad Maputo

Sådan bærer man sine varer hjem fra marked i Maputo anno 2006. Nogle ting ændrer sig heldigvis aldrig i Afrika.

FOTO: SIMON STAUN

BYVANDRING FOR DE HÅRDFØRE

To drenge undersøger skraldespandene på det centrale marked, dagen efter en stor del brændte ned.

En gruppe unge mænd fordriver ventetiden fra deres bilvaskertjans med et spil bordfodbold.

Af Simon Staun
 sim@fyens.dk

Jeg vågner med et sæt i min seng. Det er stadig mørkt, og jeg aner ikke, hvad klokken er. Lige udenfor er der en mand, der hoster kraftigt og vedvarende.

Jeg sniger mig op og åbner døren på klem. Udenfor på en laset sofa blot en halv meter væk ligger hotelmanageren og ryger en morgenfed på størrelse med et bambusskud. Det osrer som et lille bål mellem hans fingre. Klokken er fem om morgenen, ser jeg på mit ur. Velkommen til Mozambique.

Den respektløse manager burde emigrere til Jamaica, hvor hans rastamaner ville blende fortrinligt ind. Han besidder det specielle gæn, der gør mennesker i stand til at kræve overpris for alt. Værelserne, der bedst beskrives som kolde betonhuler uden

nogen som helst form for hygge, koster næsten det samme som et internationalt, trestjernet hotel downtown. Desværre er det altid sådanne oplysninger, man først støder på lige før hjemrejsen.

Ollene i køleskabet tager han 25 procent mere for, end de gør på restauranten 100 meter væk. Så man føler konstant, at man godt gammel-dags bliver taget ved næsen.

Det eneste plus er, at der bliver spillet Bob Marley højlydt hele dagen, så man kan drømme sig lidt væk, når man hviler ud efter at have været på eventyr i den betagende og samtidig foruroligt foruroligende storby.

Beskidte gader

På den centrale gade, Avenida 24. Julio, hænger der flere skilte, hvor myndigheder opfordrer folk til at smide skraldet i de store plasticspande, der underligt nok hedder

skraldespande. Men for-gæves. Selv to meter fra en skraldespand lader mozambicanerne blot papirposer, plasticbægre og cigaretskodder ryge på jorden.

Måske skyldes det, at de er bedøvende ligeglade med, om deres hovedstad fremstår bare en lille smule indbyggende. Måske skyldes det blot, at de simpelthen ikke kan læse skiltet? Det kunne man fristes til at tro, da der i 1950 var ikke færre end 97,6 procent af befolkningen, der var analfabeter.

Det betød, at kun de portugisiske okkupanter besad den fundamentale kundskab at kunne læse. Og viden er jo som sagt magt, så måske derfor skulle de fem millioner indbyggere vente så længe, før de i 1960 gjorde oprør med den karismatiske Samora Machel som leder. Hans statue pryder for øvrigt flere pladser i byen, så hans karis-

matiske udtryk skal man ikke lede længe efter.

Den hvide turist

Overalt poserer udbændte bygninger med store åbne sår i murene og dårligt udført graffiti som et miserabelt forsøg på at pifte tristessen op.

På det centrale marked finder vi ud af, at store dele af standene er brændt ned i natten løb. Flere grupper af beskidte drenge i bare tæer og lasede bukser roder rundt i skraldespandene for at se, om ilden skulle have levnet et eller andet af økonomisk eller gastronomisk værdi.

Blot få minutter fra det forkullede marked kan de velbeslåede, hvide turister trække forbi vagterne, der oven i købet smiler venligt, inden de træder ind til en velkendt nærmest hjemlig verden med dyre restauranter og internationale tøjbutikker. Man føler sig på én og sam-

me tid underligt privilegeret og enormt distanceret. Oplevelsen af at se den tiende knægt trykke næsen mod ruden for at få lidt opmærksomhed og penge, mens man smasker italiensk luksus i sig, bliver ganske ubærlig i længden.

Jeg bryder mig bestemt ikke om at føle mig som en del af den undertrykkende, hvide overklasse. Så jeg forsøger at holde fast i det synspunkt, at jeg i bund og grund blot er en rejsende, der suger til sig fra et kar med masser af kontrastfulde oplevelser. Og så hjælper det også, at de mørke mennesker ved nabobordet ikke ænser tiggerne med så meget som et blik.

Kælnelyste

Noget man straks bemærker på en byvandring, er befolkningens lighed med brasilianerne. Eller omvendt, da portugisernes netop medbragte

slaver fra Mozambique til det nye land mod sydvest. Landet ud til det Indiske Ocean har mange smukke mulatter, hvilket er et synligt bevis på, at portugiserne bestemt ikke holdt sig tilbage i mødet med landets mørke skønheder, der også i nabolandene bliver fremhævet for deres ydre egenskaber.

Befolkningen taler også portugisisk med alle dets kælnelyste og charmerende udbrud. På gaderne kan man desuden være heldig at overhøre salsamusik, som ellers kun høres i Rio de Janeiros fattige kvarterer.

Konstant på vagt

Mozambicanerne har udviklet en særlig imødekommenhed, når det gælder om at afhjælpe de hvide turisters deres mange euro, dollar eller

● Den nemmeste og billigste måde at rejse til Mozambique på er enten ved at flyve fra Danmark til Sydafrika og rejse videre med bus fra Johannesburg til Maputo. Eller flyve over Portugal direkte til Mozambique. Prisen vil ligge på ca. 6000 kroner.

● Man kan bo på alt fra kummerlige hostels til fabelagtige luksushoteller. De billigste dorm-beds koster fra 70 kroner pr. person. Et ganske glimrende hotelværelse i midtbyen kan skaffes for 300-400 kroner.

● At spise og drikke i Maputo er meget billigt. For 100 kroner får man snildt tre retter og drikkevarer.

● Der laves glimrende øl i landet. En halv liter koster to kroner, hvis man nyder den på et af de mange lokale værtshuse.

MOZAMBIQUE

Maputo